Seizoen 1990-1991

Net als vorig jaar werd de wedstrijd tegen A.C.V. weer vervroegd. Toen ging het om de beker (Veendam), nu in verband met het 60-jarige jubileum op 29 september van de Wezepers. In de laatste minuut verloor W.H.C. de wedstrijd met 2-1. Tegen S.C. Genemuiden kreeg W.H.C. hulp van scheidsrechter Sprong die een discutabele strafschop gaf aan de Wezepers, die het duel met 3-1 wonnen. Een zware nederlaag leed W.H.C. tegen De Valleivogels waar met 5-0 werd verloren. Ook verloor W.H.C. haar doelman Gerard van Boven, die tien minuten voor tijd de rode kaart kreeg zodat veldspeler Louis Goudbeek de laatste tien minuten in de goal moest staan daar de Wezepers alle wissels al hadden verbruikt. De rode kaart werd later nog omgezet in een gele kaart. In de 350e wedstrijd in de eerste klasse sind 1970 van W.H.C. ging men met 1-2 ten onder tegen Spakenburg. De 5-0 nederlaag tegen De Valleivogels werd spoedig recht gezet door met 0-5 te winnen bij Lunteren (Arjen Bredewold 2x, Louis Goudbeek 2x en Wiljan Mossing Holsteijn). In een chaotisch duel tegen D.O.V.O. stuntte W.H.C. door met 3-0 te winnen. De ingelaste wedstrijd tegen W.V.F. was de laatste voor de winterstop en ook dit duel werd gewonnen met 1-3 door doelpunten van Cor van Beek (2x) en Harry Roodenburg. Door dit resultaat konden de Wezepers met een gerust hart aan de tweede helft van de competitie beginnen. Men stond op de vijfde plaats met twee punten achterstand op nummer twee Spakenburg. Ook voor de tweede periodetitel stonden de blauwwitten er goed voor, een tweede plaats.
De hervatting van de competitie was W.H.C.-eigen. Het onderaanstaande Elim, dat nog geen wedstrijd had gewonnen, won nu wel met 1-0. Nog groter was het verlies door rode kaarten van Jaap Wolff en na afloop van doelman Gerard van Boven. Zijn vervanger voor de komende drie duels was Herman van Diepen, die volgens trainer Kees van Pijkeren weinig zelfvertrouwen had en zodoende de vrijdag voor de wedstrijd Be Quick ’28-W.H.C. een extra training kreeg. Of het daardoor kwam zal wel voor altijd een raadsel blijven maar Herman van Diepen speelde een uitstekende wedstrijd tegen de Zwollenaren, dat met 1-4 werd gewonnen. Op 6 april behaalde W.H.C. een historische zege op S.C. Genemuiden door met maar liefst 0-7 te winnen na een 0-1 ruststand. Grote man bij de Wezepers was Frans Engelsman met drie doelpunten, de andere vier kwamen op naam van Cor van Beek, Harry Roodenburg, Jacob de Weerd en Jan van den Hul. Het was de grootste zege, die W.H.C. ooit boekte in de eerste klasse. Door een reeks goede resultaten hadden de Wezepers nog uitzicht op de derde periodetitel zodat de uitwedstrijd tegen D.O.V.O. van groot belang werd, daar deze ploeg een punt meer bezat. Maar na acht minuten was het duel eigenlijk al gespeeld toen D.O.V.O. op een 2-0 voorsprong stond, die na 90 minuten was uitgebouwd tot een 4-1 eindstand. In de laatste wedstrijd onder leiding van trainer Kees van Pijkeren (vertrok naar Nunspeet) speelde W.H.C. 1-1 gelijk tegen Drachtster Boys. Na de terugkeer in 1988 in de eerste klasse was W.H.C. nog niet zo hoog geëindigd als in dit huidige seizoen (vijfde plaats) en met 29 punten had men ook een record bereikt.
Seizoen 1991-1992

Nieuwe trainer bij W.H.C. werd Bert Hendriks, voor de tijd van een jaar, met een optie van nog twee jaar.
De Zwollenaar was afkomstig van Z.A.C. De voorbereiding was goed geweest van de Wezepers. Go Ahead Eagles werd met 1-0 verslagen en de toernooien in Zwolle en Oosterwolde werden gewonnen. In het 10e Berend Elzerman Toernooi won W.H.C. met 2-0 van V.S.C.O. en in de finale voor 1.500 toeschouwers na strafschoppen van Elburger Sportclub. Het was een zinderende partij geweest met een 3-3 eindstand. Na de verlenging was de stand nog steeds gelijk 4-4. W.H.C. won voor de derde maal de beker. Jaap Wolff werd uitgeroepen tot beste speler van het toernooi. Jan van den Hul was de grote man in het Oving-Renault toernooi van Be Quick '28.Twee treffers van hem brachten een 2-2 eindstand op het scorebord tegen C. S.V. '28. Zoals wel vaker won W.H.C. via strafschoppen.
Met weer twee doelpunten in de finale tegen Be Quick '28 wonnen de blauwwitten toernooi met 2-0. In de ledenvergadering wees voorzitter Henri van Beek erop dat W.H.C. zonder vrijwilligers

niets voorstelde. Er werd een financiële commissie in het leven geroepen voor het bewaken van de uitgaven en inkomsten. W.H.C. wilde met eigen spelers verder gaan op het hoogste niveau. Aantrekken van spelers tegen een financiële vergoeding werd niet voorgestaan. Bij de bestuursverkiezing werden de heren H.M. van Beek en Th. de Neef herkozen. De heer A.A. Folkers trad om persoonlijke omstandigheden af. Het bestuur beraadde zich over de opvolging. Henk Drost werd met ingang van dit seizoen de nieuwe sponsor van W.H.C. Het doel van de Wezepers voor de komende competitie was spektakel bieden en minimaal de vijfde plaats van vorig seizoen evenaren. Echt jofél was de start van W.H.C. niet want pas op de vijfde speeldag kon er voor het eerst gewonnen worden, Peter van Pijkeren was terug van vakantie en dat was te merken ook. Flevo Boys werd weggespeeld door W.H.C. met 6-2 door onder anderen drie goals binnen zeven minuten van Cor van de Beek. Tegen A.C.V. verloor W.H.C. niet alleen met 1-4 maar ook twee spelers:
Eddie Heideveld en Nico van Hattum kregen de rode kaart voorgeschoteld. Na enkele praatsessies leek de ploeg weer op de rails te komen.
Be Quick'28 (1-3) en Drachtster Boys (2-1) werden verslagen zodat de staartgroep werd verlaten. Op 23 november speelde W.H.C. misschien wel een van haar beste wedstrijden van de afgelopen jaren tegen Ijsselmeervogels in Spakenburg. In een heerlijke en spectaculaire wedstrijd werd het uiteindelijk 3-3,nadat de blauwwitten een kwartier voor tijd nog met 1-3 voorstonden. In een alles of niets offensief scoorden de Vogels in de laatste minuut de gelijkmaker. Een zware nederlaag liep W.H.C. op in Ermelo tegen D.V.S. '33.
Nadat Gert Mooi in de tiende minuut de Wezepers nog op voorsprong had geschoten kwam het breekpunt in de twintigste minuut: Peter van Pijkeren ging er met een rode kaart af en W.H.C. viel in elkaar. Toen de stand in de 73e minuut op 6-1 was gebracht stopte voor W.H.C. gelukkig de productie van de Ermeloërs.
De laatste wedstrijd voor de winterstop ging ook verloren tegen Sportclub Genemuiden met 1-2 waardoor W.H.C. in de middenmoot bleef zitten.
De hervatting na de winterstop ging redelijk op en neer. Overwinningen werden afgewisseld met nederlagen.Tegen Flevo Boys behaalde W.H. C. een geflatteerde 0-4 overwinning, die in de laatste twee minuten tot stand kwam. Nadat Cor van de Beek in de eerste helft de wedstrijd had opengebroken,
was het dezelfde speler die in de 88e minuut de 0-2 op het scorebord schoot gevolgd door Louis Goudbeek in de 90e minuut en Henri van de Hoek in de 91e minuut.

Door in vier duels niet tot een zege te komen kwam W.H.C. dichtbij de onderste plaatsen, een situatie die men vanaf 1982 niet meer had meegemaakt. W.H.C. sprokkelde nog wel wat puntjes bij elkaar en moest de laatste wedstrijd op Urk winnen om nog afstand te doen van de fatale derde plaats van onderen, die een beslissingswedstrijd inhield.
In vier minuten tijd scoorde Urk tweemaal waardoor W.H.C. met meer de kracht kon opbrengen om nog terug te komen, eindstand 2-1 voor Urk.
Voor de tweede maal in haar bestaan moesten de Wezepers een beslissingswedstrijd spelen om degradatie. In 1979 werd de eerste met 5-0 gewonnen van S.D.C.P. Het werd een triller in Scherpenzeel tegen Excelsior Pernis, de periodekampioen uit de tweede klasse B. Voor 1.500 toeschouwers en met temperaturen van boven de dertig graden werd het door twee doelpunten van Harry Roodenburgen Bert van de Lijn van Excelsior Pernis na de reguliere speeltijd 2~2. Dit was alles wat de Wezepers eruit hadden kunnen slepen daar arbiter Zwaans uit Den Helder grote woede van W.H.C. inmiddels trainer Bert Hendriks, Eddie Heideveld en Jaap Wolff weg had gestuurd.
Met negen man volgde in de verlenging het ene na andere incident: dan weer was er geen geschikte speelbal meer en moest er minuten lang gezocht
worden na een nieuwe, dan weer lagen er om de haverklap spelers geblesseerd c.q. uitgeteld door de moordende hitte minuten lang op de grond,
Kortom de krachten aan beide kanten waren gesloopt bij de spelers. Met negen man bleef W.H.C. overeind en moesten strafschoppen de beslissing brengen. Toen Excelsior de laatste strafschop

moest nemen zag alles wat blauw en wit was er grauw en miserabel uit. Zou er raak worden geschoten dan was W.H.C. gedegradeerd, maar doelman Gerard van Boven, die zijn naam als strafschopspecialist hoog te houden had, wierp als een poema de bal uit het doel zodat W.H.C. opgelucht kon ademhalen. Bij de viertiende strafschop schoot Excelsior-speler Michiel van Strien naast en bleef W.H.C. na misschien wel een van de meest historische wedstrijden in haar geschiedenis, eersteklasser.

De opstelling was als volgt in deze zenuwslopende strijd:
Gerard van Boven, John Blankvoort, Jaap Wolff, Eddie Heideveld, Nico van Hattum, Gert Mooi, Harry Roodenburg, Frans Engelsman (Jan Schreurs), Herbert Doorn, Wiljan Mossing Holsteijn (Erik Jan van Dijk) en Cor van de Beek.
Zaterdag 24 mei 1992
W.H.C. - Excelsior Pernis 2-2 (2-2)

Scoreverloop:
• 11. 1-0 Harry Roodenburg
• 20. 1-1 Bert van der Lijn
• 30. 2-1 Harry Roodenburg
• 40. 2-2 Bert van der Lijn
WHC wint na strafschoppen.
Geel: John Blankvoort (W.H.C.), Bijl en Van der Lijn(Excelsior Pernis)
Rood: Eddie Heideveld en Jaap Wolff en trainer Bert Hendriks (W.H.C.)
Scheidsrechter: Dhr. Spaans uit Den Helder

Het bestuur van de Wezepers maakte bekend niet nog zo'n seizoen te willen meemaken. Daar er voorlopig uit eigen jeugd geen spelers zouden doorbreken werd besloten dat er ook gezocht werd naar spelers van buitenaf om de selectie ook in de toekomst op peil (eerste klasseniveau) te houden. In de beker was het na de vierde ronde afgelopen voor de Wezepers na de 1-2 nederlaag tegen Z.A.C. De bekersuccessen van de afgelopen drie jaar konden niet herhaald worden.
Seizoen 1992-1993

De start van de competitie was niet erg succesvol voor de Wezepers, die tweemaal verloren op rij. Tegen IJ.V.V. kreeg W.H.C. tot verbazing van vriend en vijand zes gele kaarten waaronder voor Gert Mooi en Bas Nawijn zelfs tweemaal en dus rood, in een overigens zeer sportief duel. De opmerkelijke revival van W.H.C. met slecht één nederlaag (D.E.T.O.-W.H.C. 1-0) in 11 wedstrijden, zou beginnen, toevallig of niet, bij aartsvijand O.W.I.O.S. in Oldebroek. Voor het eerst na twaalf jaar bevochten beide ploegen elkaar weer op het hoogste niveau met als resultaat een makkelijke 0-2 zege voor de blauwwitten. W.H.C. begon veel punten te pakken en na de sterke zege op Drachtster Boys met 0-1, door Cor van Beek zeven minuten voor tijd, was men opgeklommen tot de subtop. De Wezepers werden na twee overwinningen op regerend kampioen A.C.V. (3-1) en Lunteren (2-1) voor het eerst deze competitie serieus genomen. Men stond op de derde plaats met twee punten achterstand op de koploper. Tegen A.C.V. maakte Jan van den Hul zijn rentree en was voor het eerst sinds zijn blessure van drie jaar geleden in het bekerduel met Veendam weer bijna 100% hersteld. Het duel tegen Lunteren werd een kraker. De hautain spelende Lunternaren dachten het karwei wel eventjes te klaren maar verkeken zich op de onverzettelijkheid van W.H.C. Dat de emoties hoog opliepen was te merken aan de rode kaarten van Jaap Wolff en Omar Tirgil van Lunteren. Datzelfde Lunteren maakte op 23 januari een einde aan de successenreeks van de Wezepers door met 2-1 te winnen. Maar tegen concurrent IJ.V.V. werd deze misstap weer goed gemaakt door na een zeer spectaculaire wedstrijd met 2-3 te winnen ondanks het feit dat het twaalf minuten voor tijd nog 2-1 was voor IJ.V.V. Ook tegen O.W.I.O.S. sloeg W.H.C. in de slotfase toe. Nadat Harry Roodenburg de gelijkmaker had aangetekend in de 61e minuut bleef deze stand gehandhaafd tot drie minuten voor tijd. Toen konden Cor van Beek en Philip Gnodde de zege in blauwwitte handen schieten. Slecht één punt scheidde de Wezepers nog van de eerste plaats,

maar toen ging het fout tegen Urk (1-4). De daarop volgende duels ging het qua resultaat op en neer, maar omdat de onderlinge concurrentie zeer groot was kon geen enkele ploeg afstand nemen van de rest zodat het verschil met nog drie duels te gaan voor W.H.C. nog steeds één punt was op koploper Lunteren. Spanning alom dus.

Een week later zouden de Wezepers hun eigen kansen verkleinen door 1-1 gelijk te spelen tegen Bennekom in de meest spraakmakende wedstrijd van het jaar. Tot aan de 61e minuut was de stand 1-1 met al redelijk veel irritaties aan Wezeper-zijde tegenover arbiter Knoops uit Winsum, die o.a. aan Bennekom wel en aan W.H.C. niet een strafschop toekende. Toen Eddie Heideveld volgens iedereen de bal in het eigen strafschopgebied met de borst opving constateerde arbiter Knoops hands en gaf Bennekom wederom een strafschop. Spelers en supporters van W.H.C. waren woedend en er ontstond een enorm tumult waardoor de arbiter besloot een afkoelingsperiode te houden van twintig minuten. Eddie Heideveld had intussen de rode kaart in de kleedkamer gezien en met een strafschop voor Bennekom werd het duel weer hervat. En of het nu toeval was of niet, Hans Nijhuis, die de eerste strafschop nog feilloos had benut, schoot nu wel heel opvallend naast. Volgens velen werd deze stafschop expres gemist om de boel niet weer te laten escaleren en dat ook Bennekom het niet eens was met het cadeautje van de arbiter. Ook na afloop bleef het nog lang onrustig bij de kleedkamers en de kantine.

Gevolg van dit alles was dat door de rode kaart en nog vijf gele kaarten de Wezepers met zes vaste waarden minder in de topper tegen S.C. Genemuiden moesten aantreden. De winnaar van dit duel bleef tot de laatste speeldag meedoen op het kampioenschap. Tot verbazing van vriend en vijand kwam het zeer gehandicapte W.H.C. (of moesten we spreken over W.H.C. 2), dat in de 28e minuut ook nog routinier Jaap Wolff met zweepslag zag wegvallen, verrassend op een 0-1 voorsprong door Philip Gnodde. S.C. Genemuiden-trainer Chris Jansen was woedend op zijn spelers in de rust. Tot aan de 84e minuut kon W.H.C. volhouden maar toen was het verzet van de Veluwse vechtjassen gebroken. Binnen zes minuten konden de Genemuidenaren uitlopen naar een 4-1 eindstand. Dat de inspanningen in deze competitie voor de Wezepers niet voor niets waren geweest bewees het periodekampioenschap die een week later werd behaald door een 3-1 overwinning op Drachtster Boys. Tweemaal Cor van Beek en de debuterende Robert During, bij zijn eerste balcontact als invaller, waren de doelpuntmakers. Een zeer goed seizoen dus voor W.H.C. met een uiteindelijke derde plaats op de ranglijst na het bijna rampzalige seizoen van vorig jaar. Voor de tweede maal wonnen de Wezepers een periodetitel.
Seizoen 1993-1994

Mister W.H.C. Jaap Wolff stopte met de actieve voetbalsport en zou alleen nog opdraven als de nood aan de man kwam. Even leek het er op dat ook topschutter Cor van Beek niet mee zou gaan spelen maar dit bleek loos alarm. Nieuwkomers bij de Wezepers waren Marcel Klomp, Edwin Timmerman, Helmig van Ommen, Henri van Gelder en de teruggekeerde Wiljan Mossing Holsteijn. Op 4 september begon W.H.C. met de lastige uitwedstrijd tegen S.C. Genemuiden. Ondanks het veldoverwicht van de thuisclub toonden de Wezepers aan dat ze over het juiste killersinstinct beschikten, waardoor bijna elke counter gevaarlijk werd. Na de 0-3 voorsprong kwam S.C. Genemuiden een minuut voor en na rust nog even terug in de wedstrijd, maar won W.H.C. uiteindelijk toch met
2-4. Tegen D.O.S.K. leek W.H.C. vijf minuten voor tijd via Edwin Timmerman op een veilige 2-0 voorsprong te komen, maar de Kamper goalie redde uitstekend, schoot de bal direct naar voren, waarop Jan Okke Koers de gelijkmaker in de touwen schoot. Tegen IJ.V.V. thuis was het Cor van Beek, die de Wezepers in de 90e en 92e minuut in veilige haven schoot, nadat eerder Harry Roodenburg al de 1-0 op het scorebord had gebracht. Op 25 september leden de blauwwitten hun eerste nederlaag door in Drachten met 2-0 op een kletsnat veld te verliezen van de plaatselijke Boys. Na de zege op Oranje Nassau van 4-1 ging het minder met de Wezepers. Vier nederlagen werden geleden waardoor de ploeg naar de onderste regionen afzakte. In de belangrijke wedstrijd tegen Broekster Boys werd door blessures en schorsingen good-old Jaap Wolff weer

teruggehaald, maar het mocht nog niet baten. De Boys wonnen met 2-1 en W.H.C. verloor haar vijfde achtereenvolgende wedstrijd. Er was volgens de kranten sprake van een lichte crisis bij de Wezepers.
De voortekenen voor de uitwedstrijd in Urk waren ook al niet al te best. Jaap Wolff en goaltjesdief Cor van Beek hadden zich met griep afgemeld, Harry Roodenburg bleek niet inzetbaar door een blessure en na een half uur spelen moest doelman Gerard van Boven, net gekozen tot Sportman van de gemeente Oldebroek, met een enkelblessure het veld verlaten en werd opgevolgd door Jan Mulder. Toen ook nog het Urker-doelpunt een paar seconden voor de rust werd gemaakt, leek het drama zich te gaan voltooien. Maar plotseling was daar Frans Engelsman die de 1-1 inschoot. De Urkers gingen met man en macht aanvallen en vergaten de verdediging, die een kwartier voor tijd door een schitterend schot van Edwin Timmerman werd verrast. W.H.C. was weer eens herrezen uit een moeilijke periode.
De eerste twee duels, na de winterstop, moesten worden gespeeld tegen D.V.S. ’33. In Wezep won W.H.C. met
3-2 door het winnende doelpunt van Frans Engelsman in blessuretijd, maar in Ermelo werd met 1-0 verloren. Voor 1.000 toeschouwers nam Urk revanche door in Wezep met 0-3 te winnen. Door met de regelmaat de puntjes bijeen te sprokkelen bleven de Wezepers in de middenmoot staan. Mazzel had W.H.C. toen men via Cor van Beek in blessuretijd met 1-0 won van Drachtster Boys. In het Paasweekeinde kon W.H.C. definitief afstand nemen van de staartploegen, maar de wedstrijd tegen D.E.T.O. werd afgelast en tegen Broekster Boys werd niet meer dan een puntje gepakt, 1-1. Op 16 april was het feest in Wezep, maar helaas niet voor de blauwwitten, maar voor de groenwitten. S.C. Genemuiden won met 0-1 en behaalde daardoor de tweede periodetitel. Zeer belangrijke punten pakten de Wezepers op dinsdagavond 19 april door de inhaalwedstrijd tegen D.E.T.O. met 2-0 te winnen door doelpunten van Frans Engelsman en Jan Schreurs uit een discutabele strafschop. Nog niet helemaal, maar wel bijna zeker van handhaving in de eerste klasse, was W.H.C. vier dagen later na de 2-0 winst op Flevo Boys. Wel kregen de blauwwitten nog twee zware nederlagen te verwerken tegen de twee ploegen die om het kampioenschap vochten, D.O.S.K. en A.C.V. De Kampenaren speelden W.H.C. helemaal van de mat en de Wezepers mochten blij zijn dat het bij een 4-0 nederlaag bleef. Tegen V.V.O.G. had W.H.C. veel pech dit seizoen. Nadat de eerste wedstrijd in Wezep al in blessuretijd was gewonnen door de Harderwijkers, was het nu in Harderwijk weer precies hetzelfde liedje. Wederom kwam de winnende treffer in blessuretijd, 2-1 verlies. De tweede zware nederlaag, één van de grootste nederlagen in een thuiswedstrijd voor W.H.C. in haar historie, was tegen kampioen A.C.V. dat nog wel even wilde laten zien dat men dit seizoen terecht kampioen was geworden. Ondanks de wanprestatie van W.H.C., een 0-5 nederlaag, was er toch een feestelijk tintje. W.H.C. was door de andere resultaten nu definitief eersteklasser gebleven en Harry Roodenburg speelde zijn 250e competitiewedstrijd voor de blauwwitten. De middenvelder had zich een beter jubileumduel kunnen wensen. De laatste wedstrijd werd een bloedeloze 0-0 in Hoogeveen tegen H.Z.V.V. met in de hoofdrol doelman Gerard van Boven, die enkele fabuleuze reddingen verrichtte. Edward Tijssen zou in deze wedstrijd zijn debuut maken voor de blauwwitten.
Seizoen 1994-1995

Op 22 juli 1994 werd met een afscheidsduel tegen N.E.C. (0-5 verlies), na 20 seizoenen in de hoofdmacht te hebben gespeeld, afscheid genomen van de 38-jarige Jaap Wolff, die na afloop werd gehuldigd in de kantine en vele cadeaus kreeg aangeboden. Onder leiding van de nieuwe trainer Fred Prins en de nieuw gekomen broertjes Rob en Ragner Teitsma van Be Quick ’28 was de voorbereiding redelijk goed verlopen. Vijf spelers hadden W.H.C. verlaten waaronder Wiljan Mossing Holsteijn, John Blankvoort, Philip Gnodde, Wilfred Spijkerman en Edwin Timmerman. Groot was de verbazing en woede bij W.H.C. na het bekend worden van de competitie-indeling. Als enigste regioclub was W.H.C. ingedeeld bij veel westerse ploegen in de eerste klasse B. De dichtsbijzijnste wedstrijd was tegen D.V.S. ’33 in Ermelo, de verste wedstrijd was naar Hoek, gelegen in Zeeuws Vlaanderen. De klachten van W.H.C. waren duidelijk: veel hogere reiskosten, beduidend minder toeschouwers en weinig aansprekende tegenstanders, die het W.H.C.-publiek

nauwelijks kende. Voorzitter Henry van Beek deed zijn beklag bij de K.N.V.B. maar kwam van een koude kermis thuis. Ook de Afdeling Zwolle kon niets meer uitrichten voor de Wezepers. Mede door dit feit werd in de loop van dit huidige seizoen een vergadering belegd door alle regionale zaterdag topamateurploegen om tot een soort blok te komen om de belangen van de regionale clubs te behartigen. Dat de bezwaren van W.H.C. niet uit de lucht waren gegrepen bleek wel aan het einde van het seizoen. Een jaar hiervoor trok W.H.C. nog een gemiddelde van 1.000 toeschouwers per wedstrijd, nu waren dit nog 650. Ook duurden de reizen naar de uitwedstrijden steeds enige uren, men was bijna de hele zaterdag onderweg met als hoogtepunt de uitwedstrijd tegen Hoek toen er 's morgens om acht uur in de bus werd gestapt en men 's avonds tegen tien uur weer terug was.
De seizoenstart was matig. Thuis tegen Achilles Veen werd met 1-2 verloren. Na drie wedstrijden stond W.H.C. onderaan met het nog ongeslagen D.O.V.O. op het programma. Nog slechter nieuws was er op 29 september toen trainer Fred Prins voorlopig en na later bleek ook definitief stopte bij W.H.C. wegens gezondheidsredenen. De leiding werd overgenomen door Aalt Tichelaar en Jaap Wolff. Daar Lid van Verdienste G.J. van Hattum in dezelfde week ook overleed werd het dus een zwarte week voor de vereniging W.H.C. Ondanks alle tegenslag werd er verdiend gewonnen van D.O.V.O. (doelpunt Jan Schreurs). Tegen Kozakken Boys kwam de winnende treffer pas in de 96e minuut tot stand door Rob Teitsma. Door een 1-2 zege op De Valleivogels door doelpunten van Frans Engelsman en Cor van Beek op de laatste speeldag van 1994 kon W.H.C. zich in de middenmoot spelen. Bekend werd ook dat Gerrit Verwoerd (S.V. Lelystad '67) de nieuwe trainer voor volgend seizoen zou worden bij W.H.C. Vijf duels na de winterstop konden niet worden gewonnen. Op 11 maart waren de blauwwitten weer angstvallig dicht bij de onderste plaatsen gekomen. In een rechtstreeks duel met concurrent Capelle, dat twee rode kaarten in ontvangst mocht nemen, won W.H.C. met 2-0 zodat er weer wat lucht kwam voor behoud van het eersteklasserschap. Tegen Hoek miste Cor van Beek een strafschop en kon W.H.C. pas drie minuten voor tijd op gelijke hoogte komen door Ragner Teitsma. Toch kwam er weer een terugslag maar deze werd omgebogen in de thuiswedstrijd tegen De Valleivogels (2-0). Toen ook V.V.G.Z. en Excelsior M. aan de zegekar werden gebonden was het duidelijk dat W.H.C. zich in veilige haven had gespeeld. Doelman Gerard van Boven had de ploeg misschien wel bewust op het goede spoor gezet door na de wedstrijd tegen V.V.G.Z., waar hij de absolute uitblinker was, bekend maakte dat hij toch bij W.H.C. bleef. In de sfeervolle wedstrijd tegen Excelsior M. was het duel in feite al binnen 180 seconden beslist, toen W.H.C. via Cor van Beek en Nico van Hattum al op een 2-0 voorsprong stond. Ragner Teitsma maakte met twee treffers de vier van W.H.C. vol (4-2). Het avontuur in het westen was overleefd maar had volgens de penningmeester van de Wezepers wel zo'n 25.000 guldens gekost.
Seizoen 1995-1996

De Wezepers waren dit seizoen onder leiding van trainer Gerrit Verwoerd weer in de eerste klasse C ingedeeld. Opvallend was de nieuwe puntenregeling (drie voor een zege), dat na verscheidende onderzoeken echt niet tot aanvallender voetbal zou leiden want bijna alle standen bleven op een uitzondering na, hetzelfde. Een technisch vaardig A.C.V. won verdiend op 9 september de eerste competitiewedstrijd van W.H.C. met 0-2. Na de nederlaag tegen D.O.S.K. met 0-2 was er voor het eerst dit seizoen sprake van paniek. De ploeg moest achter elkaar blijven staan was de reactie van trainer Gerrit Verwoerd. Na alleen van Drachtster Boys te hebben gewonnen met 1-2 stond W.H.C. op 28 oktober voor de belangrijke wedstrijd tegen Blauw Wit '34. Er moest gewonnen worden om het gat met de rest niet te groot laten worden. Een hardwerkend W.H.C. won met 1-2 en voorzitter Henry van Beek moest op dinsdag de schoenen poetsen van de spelers i.v.m. een weddenschap als de wedstrijd tegen de Friezen werd gewonnen. Maar veel schoot W.H.C. er niet mee op want de daarop volgende vier duels werden allemaal verloren. Ook het allereerste competitietreffen in de historie tegen Elburger S.C. in K.N.V.B.-verband werd verloren met 3-2. Toen de meest W.H.C.-supporters al op weg naar huis waren bij een 3-0 stand scoorde Ragner Teitsma in de laatste vier minuten nog tweemaal voor de Wezepers, maar de tijd was tekort om er nog een gelijkspel uit te slepen. Na het verlies tegen Urk met 3-5 schreef de krant dat de Wezepers rijp waren voor de

psychiater. Toen W.H.C. ook nog met 4-0 verloor van V.V.O.G., ondanks de uitblinkende keeper Gerard van Boven, barste de bom op dinsdag 28 november tijdens een gesprek met de selectie. Na al wekenlang gemor onder een deel van de supporters werd besloten volgens een door W.H.C. uitgegeven verklaring dat de slechte prestaties en het gebrek aan onderling vertrouwen tussen trainer en selectie, de directe redenen waren voor het ontslag. Binnen een paar dagen waren Aalt Tichelaar en oud-trainer Kees van Pijkeren bereid om de klus (handhaven) op zich te nemen. Trainer Gerrit Verwoerd beantwoorde alles met de zin 'Het lijkt wel mode te worden, al die ontslagen'. Op 2 december kon er nog net een punt gehaald worden tegen Bennekom, toen er een winterstop intrad van liefst drie maanden door de regen en de vorst.

Diverse oefenduels werden gespeeld om de ploeg weer op de rails te krijgen. Op 9 maart begon eindelijk weer de competitie voor W.H.C. met een thuiswedstrijd tegen Drachtster Boys, dat verloren ging met 0-1. Een slecht begin, wat een inhaalrace moest worden tegen degradatie. Op zaterdag 6 april, voorafgaand aan de wedstrijd tegen Flevo Boys, werd het nieuwe scorebord officieel in gebruik genomen door Rabo-directeur H.J. Masselink en Arie Docter, voorzitter van de supportersvereniging, dat W.H.C. al eerder verraste met een groot superscherm waarop live wedstrijden konden worden gevolgd. Het werd een zeer goed Paasweekeinde voor de blauwwitten door winst op zowel Flevo Boys (2-0) en IJ.V.V. (4-0) waardoor de laatste plaats was verlaten er nog twee punten achterstand was op Blauw Wit '34. Er was weer alle hoop in de W.H.C.-harten. Maar deze werd al gauw de grond ingeslagen door vier nederlagen achtereen waaronder tegen concurrent Blauw Wit '34 met 1-2. Rond deze wedstrijd was er rumoer in de spelersgroep rond de selectie voor volgend seizoen. Allerlei namen werden genoemd als versterking maar tevens maakten de gebroeders Teitsma bekend W.H.C. te willen verlaten om weer terug te keren naar Be Quick '28, toevallig de tegenstander van een week later. W.H.C. verloor met 3-0, maar in het krantenverslag ging het meer over de bovengenoemde kwestie. Met nog drie duels te gaan was degradatie een kwestie van tijd geworden voor W.H.C. Op 18 mei behaalde W.H.C. het grootste succes van dit huidige seizoen door Urk met 1-3 te verslaan voor 3.000 toeschouwers, die allemaal waren gekomen voor de kampioenswedstrijd van de Urkers. Maar helaas voor hen werkte W.H.C. niet mee. Debutant Jeroen Ruiter, Gerwin Goudbeek en Ragner Teitsma verstoorden het Urker feestje. Het was de laatste stuiptrekking van de Wezepers, die op 25 mei na de nederlaag van 1-3 tegen V.V.O.G., officieel voor de tweede maal in de historie degradeerden.
Seizoen 1996-1997

Voor de tweede keer in haar bestaan moest W.H.C. afscheid nemen van het hoogste niveau ook al bleef men in de eerste klasse spelen want de hoogste klasse werd met ingang van dit seizoen hoofdklasse genoemd. Bij W.H.C. waren diverse nieuwe spelers gekomen onder wie Larry Chimezie (Heracles), Jeroen Nijenhuis (Heerenveen), Erik Smit (S.V. Epe), Edwin Overmars (Apeldoornse Boys) en Henri van de Hoek was terug gekeerd op het oude nest van S.V. Zalk. Daartegenover stond het gemis van routinier Harry Roodenburg, die na 14 seizoenen onafgebroken in het eerste te hebben gespeeld, lager ging voetballen. Doelman Gerard van Boven, die eerder te kennen had gegeven te willen stoppen, kreeg de smaak weer te pakken en stond zoals de supporters gewend waren gewoon weer in het doel van de blauwwitten. Het doel van W.H.C. was om zo snel mogelijk weer te promoveren.
De openingswedstrijd van het nieuwe seizoen was gelijk een kraker op 7 september, namelijk O.W.I.O.S. uit. Het werd een tegenvallende derby met een stand waar W.H.C. in het begin van het seizoen patent op leek te hebben, 0-0. Na zeven speeldagen stond W.H.C. op de gedeelde tweede plaats. Alle duels werden of met 1-0 gewonnen of met 0-0 gelijk gespeeld. Erg schotvaardig waren de blauwwitten dus niet, maar daar stond tegenover dat de verdediging stond als een huis. Op 2 november kreeg doelman Gerard van Boven in de uitwedstrijd tegen A.S.C. '62 na 675 minuten voor het eerst een doelpunt tegen. De 'boosdoener' was Gerrit Pasman. Een week later tegen C.S.V. '28 leed W.H.C. haar eerste nederlaag met 0-1 door een doelpunt in de laatste minuut. Scheidsrechter Mulder trok in dit duel 7 gele, waarvan 5 voor de Wezepers en 1 rode kaart voor assistent-trainer Aalt Tichelaar van W.H.C. De laatste wedstrijd op 7 december voor de

winterstop werd door W.H.C. met 3-1 verloren van het Aaltense A.Z.S.V. zodat men op de vierde plaats belandde met zes punten achterstand op koploper Nunspeet. Een eventueel kampioenschap was dus nog ver weg voor de Wezepers.

De eerste wedstrijd na de winterstop begon met een voor W.H.C. 'Vertrouwd' gelijkspel van 0-0 tegen Sparta Enschede. Maar toen plotsklaps tegen A.V.W. '66 op 15 februari begon het te draaien bij W.H.C. dat met 3-4 won en ineens wel kon scoren. De Wezepers bleven winnen en kwamen steeds dichter bij koploper Nunspeet. Het verschil was nog slecht één punt. Dat de wedstrijd tegen O.W.I.O.S. nog altijd emoties opriep was te blijken in de week voorafgaand aan het duel. De middenstip op sportpark Mulderssingel was verdwenen en er was een O.W.I.O.S.-vaantje op gepland. Of dit een voorteken was zal wel nooit duidelijk worden maar W.H.C. verloor thuis met 1-3 waarbij de emoties soms wel heel erg hoog opliepen. Het zou achteraf gezien de laatste nederlaag zijn voor W.H.C. in deze competitie. Misschien hadden de Oldebroekers de Wezepers toch op één op andere manier een waarschuwing gegeven. Groen Wit '62 werd het eerste slachtoffer met drie doelpunten van Edwin Overmars. Op 5 april had W.H.C. alle geluk van de wereld dat Gerco Vierhuizen in de allerlaatste minuut met een wanhoopsschot de gelijkmaker liet aantekenen in de topper tegen Nunspeet. Daardoor bleven de Wezepers twee punten achter Nunspeet staan dat echter steeds meer punten begon te verspelen. C.S.V. '28 (0-4) en Enter Vooruit (6-2) werden opzij gezet voor de allesbeslissende wedstrijd op 26 april in Nunspeet. Beide ploegen hadden op dat moment evenveel punten. W.H.C. won met 0-1 door een doelpunt van topscorer Edwin Overmars, die in de tweede helft de rode kaart kreeg voorgeschoteld door arbiter Van Empel en verdrong Nunspeet van de eerste plaats. Niet deze uitslag zou de landelijke pers van televisie, radio en kranten halen maar wel de trieste gebeurtenissen na afloop van de wedstrijd in de kantine Gelukkig liet W.H.C. zich hierdoor niet van de wijs brengen en werd het een week later kampioen door A.S.C. '62 met 5-1 te kloppen door doelpunten van Erik Smit 2x, Edwin Overmars 2x en Edward Tijssen. Het was een verdiend kampioenschap voor een ploeg die net op tijd in vorm bleek te zijn.
Kampioenswedstrijd
Wezepers kampioen door 5-1 zege op A.S.C. '62
W.H.C. terug in voetbalwalhalla

Wezepers kampioen door 5-1 zege op A.S.C. '62

Het contrast was levensgroot, misschien nog wel groter dan het verschil tussen pikzwart en parelwit. W.H.C. hoste, sprong en jubelde na de 5-1 zege op A.S.C. '62 alsof de Europa Cup was gewonnen. Zelfs de reserves gingen op de schouders. De Titel in de oostelijke eerste klasse D, en dus promotie naar de hoofdklasse, was dan ook het werk van iedereen, vonden de Wezepers. Bij de Dalfsenaren heerste daarentegen een rouwstemming. De kopjes omlaag, gezichten op onweer. Degradatie was een feit.

Kees van Pijkeren, oefenmeester van de kersverse kampioen, had één van zijn mooiste pakken uit de kast gehaald. Lichtbruin colbert, blauw hemd en gele stropdas. Alsof hij naar het verlate verjaardagspartijtje van de koningin moest. Daarvoor werd Van Pijkeren niet uitgenodigd. Maar de trainer had wel wat te vieren: een kampioenschap. Want dat was om half drie al zo goed als zeker. Het moest wel heel raar lopen wilde W.H.C. de titel niet grijpen. De Wezepers hadden alles in eigen hand. Een gelijkspelletje was al ruim voldoende. En tegen een ploeg als A.S.C. '62, dat dit seizoen veel moeite met scoren had, moest dat geen probleem opleveren, zo was de mening. Op het totoformulier zou een eentje ongetwijfeld weinig geld hebben opgeleverd. Één op anderhalf, meer niet. De praktijk verschilde erg weinig met de theorie. W.H.C. bleek veel te sterk voor A.S.C. '62. Al na drie minuten konden de Wezepers de handen in de lucht steken. Na een blunder van Wilco Pasman kon Erik Smit vrij op doelman Wim Hulleman aflopen. Oog in oog met de goalie maakte de Wezeper geen fout. 'Dat was de start die we wilden', zei Van Pijkeren. 'Een vroeg doelpunt, daar hadden we op gehoopt'. Toch was de ploeg niet gespannen, meende keeper

Gerard van Boven. ‘Vorige week tegen Nunspeet waren we nerveuzer. Toen was het cruciaal. Moesten we winnen. Nu konden we vrij ontspannen spelen’. Dat de bloeddruk geen buitensporige proporties aannam, had niet alleen te maken met het enorme dosis zelfvertrouwen. De bezoekers blonken niet echt uit. ‘We missen dit jaar gewoon scorend vermogen’, zei Dick Kroon, de scheidende coach die volgend seizoen actief is bij D.O.S. Kampen. Vooral na het vertrek van Wim Ekkelenkamp, de makkelijk scorende spits die naar Rohda verhuisde, ging het bergafwaarts. In 22 duels mikte A.S.C. ‘62 slecht 16 maal raak, de Sallanders zijn met afstand de minst scorende ploeg. W.H.C.-er Edwin Overmars produceerde dat aantal in zijn eentje. ‘Daarom komt de degradatie niet als een verrassing’, gaf Kroon ruiterlijk toe. ‘Het zat er aan te komen, maar pijn doet het natuurlijk wel’. Het woord degradatie kwam bij W.H.C. nooit voor. Na de deceptie van vorig seizoen, toen de Wezepers onverwachts uit de toenmalige eerste klasse duikelden, wilden ze rap terug. Het liefst zo snel mogelijk. ‘Maar’, zo vond Van Boven, ‘de druk lag niet bij ons. Eerder bij Nunspeet, vooral nadat ze vijf punten voorstonden en ineens punten gingen morsen. Dan sluipt het erin’. De overwinning, van vorige week in de hol van de leeuw, waardoor W.H.C. vrij baan kreeg richting hoofdklasse, paste volgens hem in het verlengde daarvan. ‘Wij waren toen de ploeg in vorm’. Tegen A.S.C. ‘62 trok W.H.C. die lijn door. Na het snelle doelpunt van Smit bleef de thuisclub de gasten onder druk zetten. Een half uur later resulteerde dat in de tweede treffer. Na wederom een blunder in de defensie, ditmaal ging Herman Zieleman in de fout, verdubbelde Smit de score. Tot ergernis van Kroon. ‘Twee cadeautjes’, oordeelde hij. Vanaf dat moment was de partij helemaal gespeeld. A.S.C. ‘62 kon niet meer en zag vlak voor rust Overmars zijn doelpuntje weer meepikken. Met een fraai stiffie zette de aanvaller doelman Hulleman te kijk: 3-0. De tweede helft werd een formaliteit. W.H.C., dat in de slotfase via Overmars en Edward Tijssen scoorde, vond het voldoende en liet A.S.C. ‘62 zelfs voetballen. Maar tot grote daden kwam de ploeg uit Dalfsen niet. Nadat in vijf minuten viermaal over de ballenvangers was geschoten, mocht A.S.C. ‘62 vlak voor tijd even glimlachen. Zieleman trof het doel. Die glimlach maakte al snel plaats voor een rinse blik. Terwijl W.H.C. feest vierde, hield A.S.C. ‘62 de ogen nauwelijks droog. ‘Maar’, zei Kroon, ‘ik moet wel zeggen dat W.H.C. terecht kampioen is’. Daar kon Van Pijkeren zich wel in vinden. ‘Absoluut’. Zijn ogen begonnen te glinsteren.

WHC terug in voetbalwalhalla
Seizoen 1997-1998

De training van W.H.C. ter voorbereiding op het seizoen 1997-1998 begon op zaterdag 2 augustus. Nieuw bij W.H.C. waren Michel Habets (S.V. Epe) en Patrick Patty (A.G.O.V.V.). Deze laatste speler zou alleen meedoen in een oefenduel tegen het Spaanse Espanyol, dat met 0-6 won van W.H.C. Daarna kwam hij om diverse redenen niet meer opdagen en zou weer terugkeren naar zijn oude club. Het begin was uitstekend met een 0-1 zege bij Flevo Boys door een doelpunt van Gerco Vierhuizen. De eerste nederlaag voor W.H.C. was tegen Urk (1-3) op een wel zeer ongebruikelijk tijdstip, namelijk half zes, wegens de vele derby's in de buurt. W.H.C. bleef desondanks punten verzamelen en begon richting de derde plaats op de ranglijst te klimmen. D.O.S.K. (3-0), Drachtster Boys (0-2) en A.C.V. (5-3 met twee rode kaarten voor de Assenaren) werden onder anderen verslagen. Een gevoelige nederlaag kreeg W.H.C. te verwerken in Hoogeveen tegen H.Z.V.V. In de eerste minuut kwamen de Wezepers nog wel op voorsprong door Edwin Overmars maar verloren uiteindelijk met 4-1 en doelman Gerard van Boven met een rode kaart. Voordat de topper tegen koploper IJsselmeervogels op het programma stond werd Elburger S.C. nog eventjes met 3-0 verslagen door tweemaal Edwin Overmars en Erwin Brem. Dat W.H.C. nog niet rijp was voor de absolute top wees de wedstrijd in Spakenburg aan door de 5-2 nederlaag. Het werd voor het publiek een heerlijk spektakelstuk waarin W.H.C. goed meedeed, maar toch uiteindelijk tekort kwam.

De goede serie van de Wezepers werd twee wedstrijden voor de winterstop teniet gedaan door twee opeenvolgende nederlagen tegen Harkemase Boys en S.C. Genemuiden, allebei met 3-2. Opvallend in beide wedstrijden was dat de blauwwitten eerst een 0-3 achterstand moesten hebben

om weer terug te komen, in beide gevallen kwam men dus een doelpunt tekort. Net als vorig seizoen haalde W.H.C. wederom de landelijke pers en weer niet door een wedstrijdverslag maar om contracten van de spelers. Vele verenigingen hadden hier een mening over. In januari 1998 werd W.H.C. uitgeroepen tot Sportploeg van de gemeente Oldebroek. In de competitie ging het helemaal verkeerd en werden er vier duels achtereen verloren met als dieptepunt de 1-5 thuisnederlaag tegen Sparta Nijkerk. Door deze resultaten kwamen de Wezepers akelig dicht bij de degradatieploegen terecht en ontstond er een lichte crisissfeer. Op 14 februari werd er eindelijk weer gewonnen en wel bij D.O.S.K. met 0-2 en dit was wel nodig ook want net als bij het grote Barcelona werd er in Wezep ook al met witte zakdoekjes gezwaaid. De wedstrijd tegen de nieuwe kampioen IJsselmeervogels werd misschien wel het hoogtepunt van dit seizoen. W.H.C. won met 2-1 en alleen Urk en W.H.C. slaagden er dit seizoen in de Spakenburgers te verslaan. In de laatste twee wedstrijden liet W.H.C. het erbij zitten en kreeg men liefst tien doelpunten om de oren. Uitgerekend dezelfde tegenstanders als vlak voor de winterstop wonnen van de Wezepers, Harkemase Boys (3-4) en S.C. Genemuiden (6-2). Al met al was de terugkeer op het hoogste niveau redelijk verlopen maar het was alleen jammer dat W.H.C. de goede lijn van voor de winterstop niet kon continueren.
Seizoen 1998-1999

Bij W.H.C. was de lat in vergelijking met het vorige seizoen iets hoger gelegd. Toen was handhaven het motto, maar nu mikte W.H.C. op een zesde, zevende plaats. Bij de Wezepers was alleen Gert van de Brink gestopt, daartegenover stond de komst van Willem Vermaning (Elburger S.C.) en Wilfred van den Hul (V.V.O.G.). Verder kwamen er nog een vijftal jeugdspelers over zodat de blauwwitten een bredere groep hadden met meer mogelijkheden. De start tegen debutant D.V.S. ’33 was dramatisch slecht en in Ermelo werd met 3-1 verloren. De Wezepers herstelden zich via overwinningen op Drachtster Boys (2-1), Be Quick ’28 (3-4) en H.Z.V.V. (3-0) en stonden slechts één punt achter op koploper IJsselmeervogels. Vooral in de laatste wedstrijd was het W.H.C.-team zeer jeugdig, liefst drie spelers van 18 jaar deden mee (Michel Fuchten, Berry Pleiter en Arnoud Daalmeijer). Pech had W.H.C. in de thuiswedstrijd op 7 november tegen A.C.V. dat in de 94e minuut alsnog via Arnold Bos tot een gelijkspel wist te komen. Via een ruime nederlaag bij IJsselmeervogels (4-0) en een doelpuntloos gelijkspel tegen D.V.S. ’33, met doelman Gerard van Boven in de hoofdrol, kwam de laatste wedstrijd voor de winterstop tegen Olympia ’28 in Hasselt.

De Hasselters, die slechts één wedstrijd hadden gewonnen, scoorden in de eerste en laatste minuut, waardoor W.H.C. met 2-0 verloor. Het zou het begin van het einde van trainer Kees van Pijkeren worden bij W.H.C. Na afloop van de wedstrijd kondigde hij maatregelen aan tegen een aantal spelers en was hij zeer teleurgesteld in de instelling van zijn ploeg. Tijdens de winterstop werd Kees van Pijkeren ontslagen nadat de spelersgroep het vertrouwen in hem opzegde. Hij werd opgevolgd door assistent-trainer Aalt Tichelaar, die hiermee niet voor het eerst met dit bijltje moest hakken. Ook in 1994 moest hij al eerder Fred Prins vervangen gedurende bijna het hele seizoen wegens diens ziekte.
De eerste wedstrijd na de winterstop werd geen succes. Drachtster Boys won met 2-1 maar twee weken later lachte het geluk de Wezepers eindelijk weer eens toe. Na vijf wedstrijden zonder overwinning werd Nunspeet door een doelpunt van Wilfred van den Hul met 1-0 verslagen. Pech was het woord na afloop van de thuiswedstrijd tegen Urk. Met een man minder (twee keer geel voor Kristian van Enk) kon W.H.C. de Urker stormloop tot de laatste minuut volhouden, toen waren het Pieter Ras (90e) en Kees Wakker (92e) die alsnog voor de Urker triomf zorgden (1-3). Twee nederlagen achtereen brachten W.H.C. akelig dichtbij de gevaarlijke zone maar de 2-4 zege op nummer laatst Nunspeet gaf weer wat meer armslag voor de blauwwitten. Toch ging het weer mis met W.H.C. ook al moet gezegd worden dat het geluk ook niet mee zat. Koploper IJsselmeervogels won in blessuretijd met 1-2 en tegen V.V.O.G. in Harderwijk stond het na 90 minuten spelen 1-2 in het voordeel van W.H.C. totdat Edwin van Egteren alsnog de 2-2 op het scorebord bracht. Teleurstelling alom bij het blauwwitte legioen maar het kon nog erger. Scheidsrechter G.J. van de Weerthof liet maar doorspelen tot ergernis van alles wat W.H.C. was

en ... ja, hoor, in de 100e minuut kreeg V.V.O.G. op advies van de grensrechter een strafschop te nemen die raak werd geschoten, 3-2. De emoties aan Wezeper kant waren hoog opgelopen en er gebeurde van alles. Enkele woedende W.H.C.-supporters konden nog net worden tegengehouden om de arbiter te lijf te gaan en Iwan van Limburg kreeg de rode kaart voorgeschoteld na een weinig hoffelijk gebaar naar de grensrechter. In een alles of niets offensief gooide W.H.C. alles op de aanval en in de 105e minuut kwam alsnog de verdiende gelijkmaker. Daarmee verdween de meeste dreiging uit de lucht na afloop, waar het arbitrale trio onder begeleiding van bestuursleden als laatsten het veld verlieten.

Het kwam daarna niet meer goed met W.H.C. Alleen de uitwedstrijd bij A.C.V. werd met 1-2 gewonnen. W.H.C. stond één speeldag voor het einde op de 12e plaats en moest de laatste wedstrijd winnen van Olympia ’28 om niet rechtstreeks te degraderen. W.H.C. deed wat het moest doen, 3-2 winnen, maar was afhankelijk van Drachtster Boys dat niet mocht winnen. Maar toen de uitslag binnenkwam (2-3 winst in blessuretijd tegen Harkemase Boys) wist iedereen binnen W.H.C. dat er nog een wedstrijd aan zat te komen: een promotie/degradatieduel tegen de amateurs van Ajax in Harderwijk. Op het zonovergoten sportpark op zaterdag 29 mei in Harderwijk voor 2.000 toeschouwers, waarvan het merendeel afkomstig was uit Wezep, was Ajax technisch duidelijk veel sterker dan W.H.C. Binnen tien minuten stond het dan ook al 0-1 voor de Amsterdammers. Maar niet de techniek was doorslaggevend in dit duel. De Wezepers, strijdend met hun hele ziel en zaligheid, waren na 90 minuten spelen de winnaar van dit duel geworden. Met treffers van Edwin Overmars, Wilfred van den Hul en Michel Fuchten kon een groot W.H.C.-feest worden gevierd na afloop. W.H.C. won met 3-1 en had het weer eens gered via een beslissingswedstrijd.
WHC viert na 3-1 zege tegen Ajax klassenbehoud als kampioenschap
Weinig woorden en veel tranen

(door Mariëlle Verstegen)
Harderwijk - De ontlading was groot. Na de 3-1 zege op Ajax viel een zware last van de schouders van WHC, dat hoofdklasser blijft. Wie als buitenstaander naar de feestvierende Wezepers op het veld keek, zou denken dat de ploeg kampioen was geworden. Supporters en spelers gingen op in één grote deinende massa. Henry van Beek bekeek het tafereel van een afstandje. De voorzitter van WHC had het niet meer. Het werd hem even te veel. Feliciteren ging moeilijk, want woorden had hij niet. En dus viel hij doelman Gerard van Boven maar snikkend in de armen.

Voorzitter Van Beek: 'Dit drink ik nooit', lacht Van Beek even later met een goed gevuld borrelglas in de hand. 'Jonge jenever'. Ik moet even tot rust komen. Toen die scheidsrechter affloot had ik het gevoel dat ik net zo kapot was als de spelers, die van het veld afstapten. Tijdens de wedstrijd had ik het nog aardig onder controle, toen kon ik nog een aardig strak gezicht opzetten. Maar als je die blijdschap allemaal ziet op het veld. Tja, dan heb je het niet meer.

Van Beek had de amateurs van Ajax eerder zien spelen en hij wist dat WHC de middelen had om de Amsterdammers te verslaan. Hij had er het volste vertrouwen in. Maar toch was ook hij voor aanvang een beetje bang dat de Wezepers te geïmponeerd zouden zijn door de Amsterdammers.
In het eerste kwartier leek de voorzitter gelijk te krijgen
De openingsfase van de wedstrijd was duidelijk voor Ajax. De jonge, technische ploeg maakte indruk. WHC leek te worden overdonderd door die snelle behendige spelers. Helemaal toen Ajax-spits Raymond Bennekers na tien minuten de 0-1 inschoot. Maar WHC werd de zenuwen de baas. De spanning viel weg en de ploeg kwam terug. Er werd gevoetbald en gestreden. Die factor strijd was doorslaggevend. Ondanks de hitte vochten de elf van Tichelaar voor iedere meter. Ajax miste die felheid, de ploeg probeerde alles voetballend op te lossen. Na vijfentwintig minuten kwam WHC op gelijke hoogte. Op de momenten dat hij er moet staan, staat hij er ook. Edwin Overmars maakte een actie, haalde uit en zag de bal in de touwen vliegen.

Edwin Overmars scoorde de 1-1

Edwin Overmars scoorde de 1-1

Het vertrouwen was terug. In de rust was de Wezeper aanhang dan ook optimistisch gestemd. 'Ze hadden gezien dat het kon. 'Een mager overwinning, maar we winnen', voorspelde reserve-doelman Jan Mulder.
De beste kansen waren voor Ajax na de pauze het gevolg van vrije trappen. Maar de lat en doelman Gerard van Boven voorkwamen een treffer. Toen de gedreven spelende Gerco Vierhuizen een kwartier voor tijd met een verre pass Wilfred van den Hul op pad stuurde was het wel raak, 2-1. Maaar opgelucht waren ze nog niet langs de kant. Het Wezeper publiek beleefde het spannendste kwartiertje aller tijden.

Ajax zette alles op alles in die slotfase en kwam een paar keer dichtbij de gelijkmaker. Maar dan stond daar Van Boven nog, die net als Overmars presteert op de momenten dat het moet. Invaller Michel Füchten maakte aan alle spanning een einde door in blessuretijd de derde treffer in te schieten. De spelers vielen moegestreden op het veld neer. Trainer Aalt Tichelaar sprong in de armen van de voorzitter. Na het officiële eindsignaal barstte het feest helemaal los Een feest met haal veel tranen van opluchting en blijdschap. Ook Tichelaar kon de ogen niet droog houden. Toen zijn vrouw hem kwam feliciteren. En toen de jongens hem op de schouders namen. 'Dat doet je wat. Je bent er zo intens mee bezig geweest. De ontlading is dan gigantisch groot. Het is gewoon een turbulent seizoen geweest, maar ik ben heel blij dat het zo is geëindigd.' Volgens seizoen gaat Tichelaar weer aan de slag als assistent-trainer naast Henk Nieuwenhuis. Met Gert van de Brink worden deze week gesprekken gevoerd om te kijken of hij weer deel van de selctie gaat uitmaken. De rest van de spelersgroep blijft intact. Niemand gaat weg. 'Dat zegt ook wel wat over de groep. Het is een hechte groep. En ook de jonge jongens die we erbij hebben, die pakken het goed op', stelde Tichelaar trots vast. Maar eigenlijk was zaterdag niemand met het nieuwe seizoen bezig. Dat was voor even nog heel ver weg. Het klassenbehoud moest gevierd worden. Met champagne en bloemen op het veld. En als afsluiting een groot feest in WHC-kantine.

Opstelling W.H.C.:
Gerard van Boven; Wilbert Eijlander, Gert van de Brink, Nico van Hattum, Michel Habets (88. Arnaud Daalmeijer); Gerco Vierhuizen (88. Michel Füchten), Edward Tijssen (78. Kristian van Enk), Erik Smit, Erwin Brem; Edwin Overmars, Wilfred van den Hul.

Opstelling Ajax:
Van de Wal, Boekelaar (55. Renzema), Simons, Teer (77. Groenhart), Tsie, Murphy, Bogaard, Meijndersh, Bennekers, Saisi Amor, Koning.

Scheidsrechter: Van Waveren
Toeschouwers: 2000
Gele kaarten: Gerco Vierhuizen, Nico van Hattum (W.H.C.); Renzema (Ajax)

(bron Zwolse Courant)
Seizoen 1999-2000

Henk Nieuwenhuis, afkomstig van het Zwolse H.T.C., werd de nieuwe trainer van W.H.C. Mark Leeflang kwam over van W.V.F. en Helmig van Ommen keerde terug op het oude nest. De seizoensopening tegen D.V.S. '33 verliep redelijk want er werd met 2-1 gewonnen. Toch was dit geen garantie voor meer succes want er volgden al snel drie nederlagen achter elkaar. Tegen S.C. Genemuiden werd het in tropische temperaturen een fiasco, een
6-0 nederlaag. O.N.S. Sneek en IJsselmeervogels wonnen ook beiden van de Wezepers in de slotfases met 3-2. Maar de wederopstanding van de blauwwitten volgde op 2 oktober tegen Be Quick '28, wederom een 3-2 uitslag maar nu in het voordeel van W.H.C. Achtereenvolgens werden Drachtster Boys (0-1), V.V.O.G. (3-2), D.O.S. Kampen (1-2) en Olympia '28 (3-0) verslagen en

belandde W.H.C. op de derde plaats. De wedstrijd tegen Urk werd dan ook een topper, maar ook een domper. Een ontketend Urk bezorgde W.H.C. één van haar grootste nederlagen uit de historie door met liefst 7-1 over de Wezepers heen te walsen. Tot aan de winterstop won W.H.C. geen wedstrijd meer en zakte het naar de middenmoot.

De eerste overwinning in het nieuwe jaar werd gevierd op 5 februari tegen IJsselmeervogels. Door doelpunten van Wilfred van den Hul en Mark Leeflang won W.H.C. verdiend met 2-0. Deze zege was het begin van weer een uitstekende serie van W.H.C. met uitschieters tegen Olympia ’28 (1-5 met drie doelpunten van Wilfred van den Hul) en O.N.S. Sneek (3-5). W.H.C. had de vierde plaats stevig in handen gekregen en of het toeval was of niet, net als voor de winterstop was het wederom Urk dat de Wezepers een halt toeriep. In Urk werd het 7-1 en in Wezep 0-3. Gelukkig kregen de blauwwitten nu geen dip en werd er vrolijk door gevoetbald met overwinningen op Flevo Boys (1-0) en Be Quick ’28 (0-1). In beide wedstrijden was Edward Tijssen de matchwinnaar.

Op de 25e speeldag kon W.H.C. periodekampioen worden in Assen tegen A.C.V. maar door de zwakke instelling van de ploeg kon men geen potten breken. Ondanks een voorsprong door Edwin Overmars werd het een 2-1 nederlaag. Maar op de laatste speeldag, 6 mei, stond de ploeg van trainer Henk Nieuwenhuis er weer. Via een strafschop van Edwin Overmars en Wilfred van den Hul won W.H.C. met 2-0 van Harkemase Boys. Vooraf aan dit duel speelde beide supportersgroepen tegen elkaar waarbij de Harekieten wonnen. Door de 2-0 winst op de Friezen was W.H.C. op de derde plaats geeindigd, een positie die voor het laatst in 1993 was bereikt. Tevens nam men een periodetitel over zodat Amstel Cup-voetbal voor volgend seizoen verzekerd was. Een uitstekend begin voor trainer Henk Nieuwenhuis bij zijn nieuwe ploeg. Voor ploegen als S.C. Genemuiden, V.V.O.G. en IJsselmeervogels eindigen, dat gaf uitstraling, aldus de nieuwe trainer.

Met dank aan Gert Koopman, WHC-archivaris